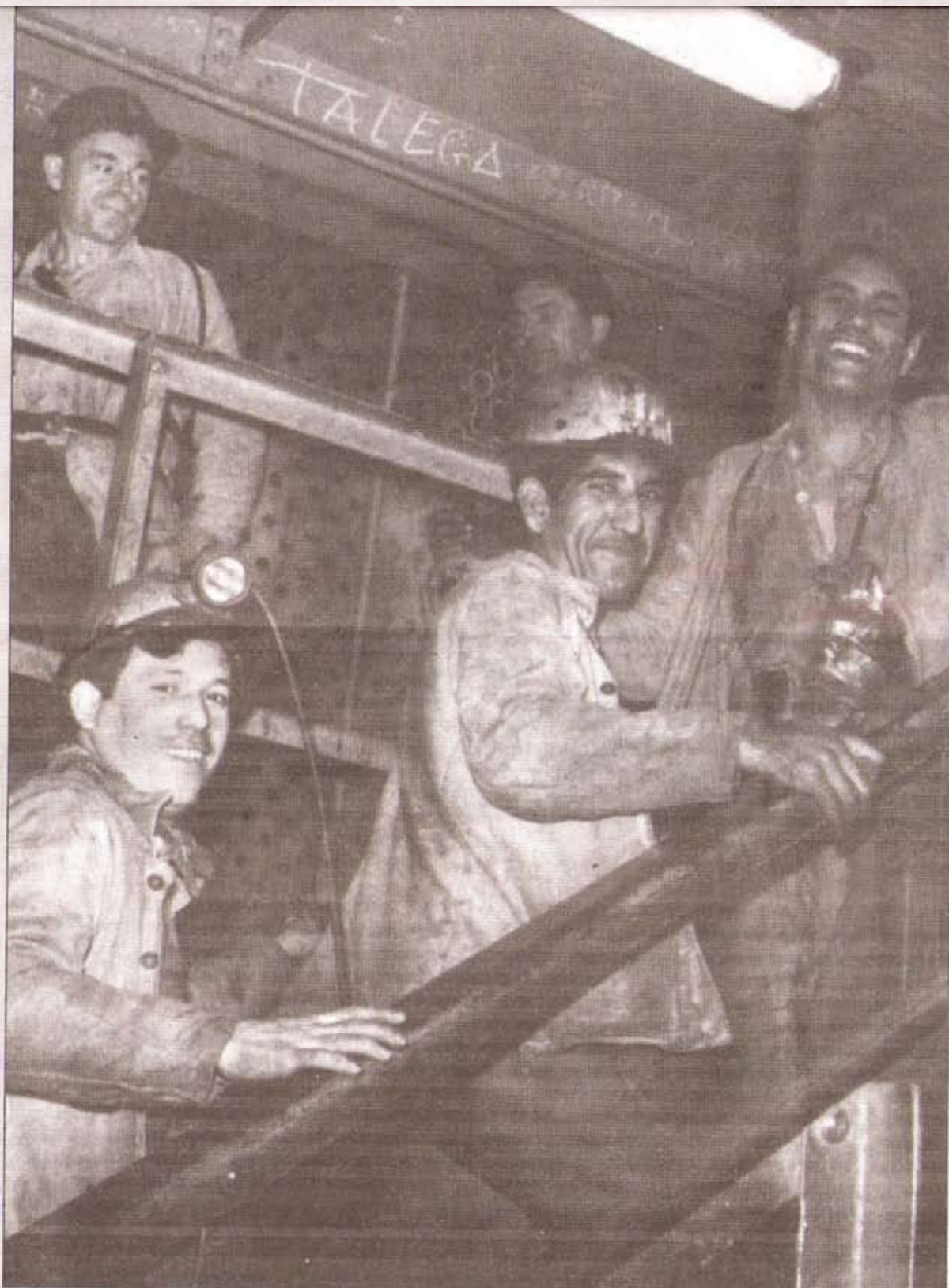

In 45 jaar van gast naar Nederlander

Alles lieten ze 45 jaar geleden achter in hun moederland om geld te verdienen voor hun familie. Veel van de Marokkaanse gastarbeiders die jaren ploeterden in de mijnen of in de bouw, zijn uiteindelijk in Nederland gebleven.

In Geleen keken deze pioniers terug op hun jonge jaren.

tekst Hanneke Drohm/foto's Rob Oostwegel

Koempels van Marokkaanse afkomst poseren in de mijn in Heerlen.

foto Provinciaal Platform Minderheden

Woonplaats: Helden

In Nederland sinds: 1964

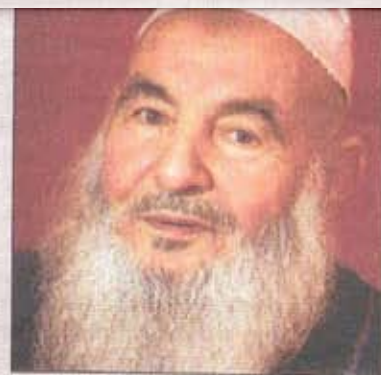
De datum waarop hij naar Nederland kwam, vergeet Mohamed El Faquir nooit meer: 13 maart 1964. „Op de vijftiende moest ik op controle komen, de zestiende zat ik al onder de grond in de mijn in Hoensbroek”, vertelt hij. Een jaar aan één stuk heb ik gewerkt, terwijl mijn vrouw nog in Marokko was. Ik miste haar ontzettend.” Dat doet hem besluiten om terug te keren naar zijn moederland om daar als boer aan de slag te gaan. Ondanks al zijn inspanningen levert het werk op het land te weinig op en dus komt hij opnieuw naar Nederland. Pas in 1985 lukt het El Faquir om zijn gezin over te laten komen. „Het viel niet mee om zo lang alleen te zijn. Per jaar had ik maar achttien dagen vrij, dus de momenten dat ik mijn familie zag,

Wie: Tahar Tama (68)

Woonplaats: Helden

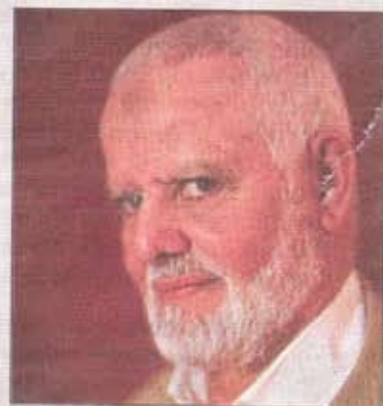
In Nederland sinds: 1964

Een andere keus dan naar Europa komen, had hij niet. Tahar Tama, afkomstig uit de Marokkaanse stad Nador, weet nog goed dat hij zijn gezin wel moest achterlaten. „Er was geen werk in Nador”, vertelt hij. Met een groep van 150 jonge mannen kwam hij in het Duitse Essen terecht, om daar te werken in de mijn en later in de bouw. Na drie jaar keert hij terug naar Marokko. „De Palestijnen en de Israëli waren in oorlog en dat werkte door. Er was een haat tegen mensen met een Arabisch uiterlijk. Ik kon daar niet tegen.” Toch komt hij in 1968 terug als hij hoort dat het in Nederland wel goed werken is. In de betonfabriek in Beringe weet hij zich op te werken tot voorwerker. „Ik keek niet naar de uren, maar of de productie af was.” Volgens Ta-

Mohamed El Faquir.

waren veel te kort. Het werd steeds moeilijker en ik voelde me met de dag eenzamer, ook al waren de Nederlanders heel aardig voor mij.” Eenmaal herenigd met zijn gezin besluit El Faquir te blijven. Of hij ooit overwogen heeft om terug te keren? „Ik ben al lang met pensioen. Als ik terug had gewild, was ik hier nu niet geweest. Nederland is een mooi land. Ik voel me hier vrij en nog altijd welkom.”

Tahar Tama.

ma zijn de Hollanders in de jaren zestig heel vriendelijk. „Ze hadden geen idee waar Marokko lag, dachten dat dat in Amerika was.” Hij voelt zich al lang geen gast meer, maar een echte Nederlander. „Ik heb alles hier. Mijn familie, vrienden. Leefijdsgenoten van Nederlandse afkomst respecteren ons vanwege het harde werk vroeger; het is jammer dat de jonge generatie anders naar ons kijkt.”